

**ת"פ 31811/02/19 - מדינת ישראל נגד SANCHEZ RICHARD
LOZANO VICTOR, (עציר), (עציר), ALEXANDER, MARCOS
VERGES ROA EDWIN, (עציר), דרכון, HUGO, ANDRES
(עציר), AIEXIS דרכון**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31811-02-19 מדינת ישראל נ' ALEXANDER (עציר) ואח'
לפני כבוד השופט שמאי בקר
מדינת ישראל המאשימה

נגד
הנאשמים
1. SANCHEZ RICHARD ALEXANDER (עציר) MARCOS
(עציר) (עציר) (עציר) LOZANO VICTOR HUGO (עציר)
ANDRES (עציר) דרכון
7. VERGES ROA EDWIN AIEXIS (עציר) דרכון

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד בועז ביטון

ב"כ הנאשם 1, 2, 3, 4 ו-7 - עו"ד בן זיידל, עו"ד יונתן רבינוביץ ועו"ד חיה וייסברג

ב"כ הנאשם 5 - עו"ד טלי חזום

ב"כ הנאשם 6 - עו"ד אורלי פרייזלר

מתורגמנית בית המשפט לשפה הספרדית - אניטה גרוסטיין

הנאשמים בליווי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בית המשפט ישמע את הטענות לעונש, ישמע מפי התביעה וההגנה גם את הטענות לענין מה וכמה נתפס אצל

עמוד 1

הנאשמים השונים, ובהתאם יחליט לענין פיצוי, קנס וכיוצא באלה עניינים שהגיעה העת לטעון בעניינם.
אני מודה לעו"ד ד"ר פינקלשטיין על התייצבותו לדין ונפרד ממנו לשלום בשלב זה.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תש"פ, 30/10/2019 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

כבר בראשית הטיעונים לעונש ניתשת מחלוקת בין הצדדים, האם ניתן להגיש רישום פלילי קולומביאני אשר הומצא לתביעה דרך האינטרפול.

מחד גיסא, אני מניח כי חייבת להיות דרך חוקית להגיש תעודת חוץ לבית המשפט, בהליך פלילי (עיון בס' 30 לפקודת הראיות, מדבר על הגשת מסמכים כאלה במשפט אזרחי); הצדדים לא הצביעו על מקור חוקי כאמור, אף לא טוענים ללקונה.

על פני הדברים אפוא, בית המשפט כעת עיוור לדרך החוקית והנכונה, מבחינת הדין, כיצד יש להגיש רישום פלילי לתיק בית המשפט.

מאידך גיסא, מבחינת הצדק, ובראייה כוללת, לא נראה לי נכון לזכות נאשמים שבאים מחוץ לארץ לבצע עבירות בישראל, על דרך "העלמת", או למצער - אי הגשת מסמך בדבר עברם הפלילי, רק בשל הענין הטכני דלעיל, גם אם הייתי אוזן לטענת הגנה בענין טעויות אפשרויות, מהן סומא עלינו להישמר.

מכיוון שתיירי פשע לא נוהגים להגיע לארץ כשבצקלונם מסמך רשמי המדבר על עברם הפלילי, דרך כלל, נראה לי נכון דווקא כן לקבל את המסמכים שמבקשת התביעה להגיש, תוך הסתמכות על הצהרת התובע הנכבד, כי קיבל מסמכים אלה מאת האינטרפול, ולא סתם ממקור עלום או בלתי מוכר.

בין כך ובין כך, נוכח שאלת בית המשפט, השיב התובע כי לא יעשה אבחנה בטיעונו לעונש בין הנאשמים השונים, על בסיס הרישום הפלילי, ועל כן ממילא כל הדין המרתק הוא תיאורטי.

על כן, וגם בשים לב לכך שממילא לא ייגרם כל עוול או עיוות דין לנאשמים בשים לב להצהרת התובע, אני מקבל לתיק בית המשפט את גליונות הרישום הפלילי של הנאשמים 1,2 ו-4.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תש"פ, 30/10/2019 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הבקשה נדחית, המסמכים מסומנים תע/1-3. הצדדים יטענו לעונש.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תש"פ, 30/10/2019 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת הסנגורים, 10 דקות הפסקה ולאחר מכן יינתן גזר הדין.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תש"פ, 30/10/2019 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

גזר דין

עמוד 3

הנאשמים הודו והורשעו, במסגרת הסדר טיעון, בשלל עבירות שאפרט בהמשך.

זה עתה סיימו הצדדים לטעון לעונש, הנאשמים אמרו את מילתם האחרונה, גזר הדין ניתן ומוכתב באולם, מיד לאחר שמיעת הצדדים והנאשמים, כך לבקשת האחרונים, ולמען האמת - גם לבקשה בלתי פורמאלית מעם השב"ס, אשר מתמודד כל פעם עם קשיים בלתי מבוטלים בהבאתם שבעה עצורים, המלווים בלא פחות מ-14 לוחמי נחשון.

כתב האישום המתוקן

על פי כתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הודו הנאשמים, הרי שהשבעה הם אזרחי קולומביה, אשר קשרו קשר לעשות עוון, והוא לבצע גניבה מתוך תערוכה בין לאומית, חד-שנתית, בה משתתפים קניינים מכל העולם לצורך רכישת יהלומים, שמתקיימת במתחם הבורה ליהלומים ברמת-גן (להלן: "התערוכה").

התערוכה, כך על-פי כתב האישום המתוקן, התקיימה ביום 28.01.2019, ולצורך כניסה לתוכה חובה על הקניינים להצטייד בתג מאושר שמנופק להם לאחר הליך רישום באינטרנט, באתר של הבורסה ליהלומים (להלן: "התג המאושר"); כתב האישום מבאר כי התערוכה מיועדת לקניינים בלבד ולא לקהל הרחב.

הנאשמים, במועד שאינו ידוע למאשימה אך לפני יום 24.11.2018, קשרו קשר במטרה להיכנס לישראל בזהות בדויה ותוך שימוש במסמכי מעבר בדויים, ולאחר מכן לחדור לתערוכה ומשם לגנוב מזוודה אשר הכילה יהלומים.

במסגרת הקשר, ולשם מימושו, עוד נמצאים הנאשמים מחוץ לישראל, הם נרשמו באתר לצורך קבלת היתר הכניסה והתג המאושר. במסגרת הליך הרישום הזינו הנאשמים פרטים בדויים שאינם תואמים לזהותם האמיתית, כך באמצעות דרכונים מזויפים, וכן הציגו עצמם כבעלי אתרים של חברות יהלומים.

הנאשמים 1 עד 5, הצטיידו בדרכונים אחרים נוספים, בעלי פרטים בדויים, על מנת לאפשר כניסתם לתוך מדינת ישראל תוך הסתרת זהותם האמיתית.

הנאשמים 1 עד 3 ו-6-7, נכנסו לישראל דרך נתב"ג, ואילו הנאשמים 4 ו-5, נכנסו ארצה דרך מעבר גבול טאבה, כל זאת תוך שימוש בדרכונים בדויים, זולת הנאשמים 6 ו-7 שנכנסו עם דרכניהם.

במסגרת כניסת הנאשמים לישראל, "הצטיידו" הנאשמים 1 ו-2 עם בנות לווייה קולומביאניות, רק לשם מצג שווא כאילו הכניסה היא למטרה תמימה, שאיננה עבריינית.

הנאשמים והגברות הצטיידו בכרטיסי-סיים ובמכשירי טלפון ניידים, התקבצו בגוש דן וביום 27.01.2019 הגיעו הנאשמים

1, 2, 4, 5, ו-6 לאזור בורסת היהלומים במסגרת סיור הכנה ומודיעין, כאשר הנאשמים 1, 2, ו-6 אף נכנסו ללובי המתחם וקיבלו במרמה תגי כניסה לתערוכה, על בסיס תהליך הרישום בו הציגו מצג שווא.

יום למחרת, ביום 28.01.2019, בשעה 08:00, הגיעו כל הנאשמים למתחם הבורסה, ובשעת בוקר הצליחו גם הנאשמים 3 ו-4 לקבל במרמה תגי כניסה מאושרים, על בסיס הצגת הדרכונים המזויפים לעיני אנשי אבטחת התערוכה.

לאחר הדברים האלה, נכנסו כל הנאשמים אל התערוכה, זולת הנאשם 5, באמצעות התגים המאושרים. הנאשם 5, המתין ליתר הנאשמים מחוץ למתחם.

כתב האישום מספר, כמו בסרט ממש, כיצד הנאשמים החלו סוקרים את הנעשה בתוך התערוכה, ובשעה 10:48, לאחר שנטמעו בין שאר הקניינים, ניגשו אלה לאזור הדוכן של דב פריי, קורבנם.

בשעה 10:59 ניגש הנאשם 4 מאחורי שולחנו של פריי, החל משוחח עמו, ואילו נאשם 3 התמקם ותצפת ליד אותו השולחן כאשר הנאשמים 1, 2 ו-6 מתצפתים מצידו השני של השולחן; עוד הנאשמים 3 ו-2 מסתירים את מעשיו של נאשם 7, ניצל הלה את היסח הדעת של פריי, ניגש אל שולחנו, התכופף ומשך מתחת לשולחן מזוודה שהכילה יהלומים בשווי של מאות אלפי שקלים, ועוד סכום כסף בסך 5,000 דולר, 1,000 אירו ועוד 1,000 לירות סטרלינג.

כהרף עין, בחלוף דקות ספורות, בשעה 11:03, יצאו הנאשמים את אולם התערוכה עם המזוודה על תכולתה דלעיל, התפצלו לקבוצות קטנות, נפוצו לרחובות הסמוכים לבורסה ועזבו את המקום.

מה רבה היתה אכזבתם של הנאשמים, כאשר יום לאחר מכן, ביום 29.01.2019, בשעה 18:40, נעצרו הנאשמים עם בנות הליווי שלהם, יחד עם הרכוש הגנוב, במעבר גבול טאבה.

לאור כל האמור לעיל, הואשמו הנאשמים 1 עד 4, והודו בביצוע עבירות של קשירת קשר לעשות עוון, שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה, כניסה לישראל שלא כחוק וגניבה, הכל לפי העבירות על מספריהן, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

הנאשם 5 הודה והורשע בעבירות דלעיל, זולת קבלת דבר במרמה, הואיל ולא קיבל תג אישור כניסה ולא נכנס באמצעותו לתערוכה.

הנאשמים 6 ו-7 הודו והורשעו באותן העבירות של הנאשמים 1 עד 4, זולת העבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, הואיל ונכנסו לישראל כשבידם דרכוניהם האותנטיים.

הסדר הטיעון

ביום 10.10.2019 הציגו הצדדים הסדר טיעון בפני בית המשפט, ולפיו, תוקן כתב האישום, הנאשמים יודו בעובדותיו, יורשעו והמאשימה תעתור ל-36 חודשי מאסר בפועל (לצד רכיבים נוספים), ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה.

וכך היה, ניתנה הכרעת דין בהתאם למוסכם לעיל, ולבקשת הצדדים נדחה מועד הטיעונים לעונש, ואלה נשמעו היום.

הטיעונים לעונש

בקצירת האומר אציין, כי המדינה טענה לעונש, דיברה על הערכים המוגנים, על הזכות לקניינו של אדם, על הפגיעה בחיי המסחר, של היהלומנים בפרט, ועמדה על חומרת המעשים, בדגש על כך שמדובר בפשיעה תירונית, שלשיטת המדינה נודעת לה חומרה יתרה על פני העשייה הלוקלית, על התכנון המדוקדק, על פוטנציאל הנזק שיכול היה להיגרם לקורבן העבירה ועל כן, ביקשה המדינה להניח מתחם עונשי שמתחיל בן 36 חודשי מאסר בפועל, ומאמיר כדי 5 שנות מאסר.

ראה זה פלא, המדינה טענה כי במקרה דנן, יש להעמיד את עונשם של הנאשמים על הרף התחתון, דהיינו - כמובטח בעת הצגת ההסדר - סברה המדינה שיש להעניש את כל הנאשמים כולם, כמקשה אחת, ב-36 חודשים של מאסר בפועל לכל אחד ואחד מן הקולומביאנים.

המדינה הציגה פסיקה כמובן, ביקשה להשיב הכספים הנזכרים בכתב האישום לבעליהם, פריי, למעשה בהסכמת הנאשמים, וביקשה עוד להטיל עליהם פיצוי, מאסר על תנאי ואף הרהיבה וביקשה כי בית המשפט יאסור כניסתם של הנאשמים ארצה.

לטובת הנאשמים טענו עורכי הדין רבינוביץ' וזיידל (באי כוח הנאשמים 1, 2, 3, 4, ו-7), עורכת הדין חזום טענה לנאשם מס' 5 ואילו עורכת הדין פרייזלר לימדה סנגוריה על הנאשם מס' 6.

עו"ד רבינוביץ טען ארוכות, ליווה את טיעונו בפסיקה, ולהלן אעמוד על עיקרי טיעוני ההגנה ביחס לכל הנאשמים.

עו"ד רבינוביץ העלה על נס את הזמן השיפוטי הרב שחסכו הנאשמים, בהצביעו על כתב האישום, על שוליו, הכוללים לא פחות מ 61 עדי תביעה, על כל המשתמע מכך.

ההגנה עמדה על כך שהנאשמים לקחו אחריות מלאה על מעשיהם, הבינו את הפסול בפעולותיהם, וטענה כי יש לתת משקל נכבד לנסיבה מקלה זו.

ההגנה יצאה חוצץ נגד בקשה שהגיש בא כוחו של קורבן העבירה, ד"ר פינקלשטיין, ערב הדין בטיעונים לעונש, והפנתה לסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, שם נקבע המנגנון להגשת הצהרת נפגע, דרך בה לא הלך הנפגע כאן, לשיטתה של ההגנה.

לאחר הגשת הפסיקה מטעם ההגנה לעיון בית המשפט, ודיון לאורה, ביקשה הסנגוריה לערוך אבחנה בין הנאשמים 1-3 לבין הנאשם 7, שכן האחרון לא הורשע בכניסה לישראל שלא כדין.

אליבא דבאי כוח הנאשמים 1,2,3,4 ו-7 מתחם הענישה אמור להיות בין 8 ועד 14 חודשים, ומאליו מובן כי בית המשפט התבקש להקל ולגזור דינם על הרף התחתון.

עו"ד חזום טענה לזכותו של הנאשם 5, הצטרפה לדברי חברה, וביקשה מבית המשפט לראות כי הנאשם 5 אך חיכה מחוץ לתערוכה, לשיטתה אין ראייה שאפילו תיצפת בחוץ, בניגוד לטענת התביעה.

לשיטת ההגנה, הנאשם 5 לא ידע מה נגנב, לא יכול היה לדעת, וענין זה צריך לשחק לזכותו.

הנאשם 5, כמו יתר חבריו, לא מדבר את השפה העברית, וההגנה עמדה על ההלם המיוחד שידעו הנאשמים בעת מעצרו הראשוני, כמו גם לאורך החודשים הרבים בו נתונים במעצר, ללא ביקור, ללא משפחה, ללא קנטינה, בארץ זרה וחמה, הרחק מיקיריהם.

עו"ד חזום ביקשה לקבוע כי חלקו של הנאשם 5 קטן יותר מזה של חבריו, ועל כן ביקשה לגזור את דינו בהתאם, ובמאובחן; אין חולק, כי בשורה התחתונה, גם על פי כתב האישום, ביצע הנאשם 5 עבירה אחת פחות מחבריו.

גם עו"ד חזום תמחה על הדרישה לפיצוי, שהרי קורבן העבירה קיבל בחזרה את כל היהלומים, אפילו אחד לא חסר, ועל כן הרימה כתפיה בתמיהה על דרישה מוזרה זו.

ב"כ הנאשם 5 ביקשה לקבוע מתחם עונשי שנע בין 8 עד 9 חודשי מאסר בפועל, ומצפין עד כדי 20 חודשים, שכמובן אינם רלוונטיים לנאשם כאן, נוכח עתירת המדינה לקבוע את העונש על הרף התחתון.

אחרונה חביבה, עו"ד פרייזלר, טענה בלהט עבור הנאשם 6, כאשר בפתח הדברים ביקשה לאבחן ממש בין "הנאשם שלה", לבין היתר, כאשר לשיטתה לא רק שהלה הורשע בעבירה אחת פחות מחבריו (כניסה לישראל שלא כחוק), אלא לשיטתה, קריאה מודרכת ונכונה של כתב האישום מעלה כי למעשה נאשם זה גם לא עבר עבירה כפולה של שימוש במסמך מזויף, אלא רק זייף את קבלת אישור התג (ולא השתמש בדרכון מזויף) ועל כן יש להקל עמו עוד יותר מיתר המאובחנים.

מיד לאחר מכן אסרה ההגנה מלחמה על התביעה, בטענה כי התביעה נוהגת שלא בתום לב בטיעוניה לעונש; כל כך מדוע? לשיטתה של עו"ד פרייזלר, לא ניתן להגיע להסדר טיעון שבו המדינה מגבילה עצמה ל 36 חודשי מאסר בפועל, או אפילו קובעת שזה העונש שאותו תדרוש, ואזי להציג מתחם עונשי שמתחיל מ 36 חודשי מאסר בפועל.

אליבא דההגנה, מהלך כזה חסר תום לב, שכן הוא למעשה שומט את הקרקע מתחת להסדר, שכן הוא לא באמת מאפשר לצדדים לטעון בין אפס ל - 36 חודשי מאסר בפועל, ואף לא ניתן, נוכח הדרישה הקטגורית להטיל 36 חודשי מאסר בפועל על כל הנאשמים, לבצע אבחון כל שהוא ביניהם, חרף העובדה שלא לכולם יוחסו כל העבירות.

חוסר תום הלב מתבטא בכך שמכיוון שלדעת ההגנה התביעה מבקשת עונש של 36 חודשים לכל הנאשמים גם יחד, נמנעת התביעה מלאבחן בין הנאשמים השונים, בניגוד לדרכה שלה ולמקובל, "בהינתן" תחתית המתחם שהניחה התביעה.

בהמשך, הוסיפה ב"כ הנאשם 6 עובדות ספציפיות ביחס לנאשם דנא, הגישה מכתב מאת מעביד, לפיו עבד משך ארבע שנים במפעל טקסטיל כמנהל מחלקת שיווק, דיברה - כחבריה - על הילדים הקטנים שממתינים בבית, וביקשה להקל עם הנאשם ככל האפשר.

הנאשמים קמו ואמרו דברם, מילתם האחרונה, וכולם כאחד למעשה היכו על חזותיהם, ביקשו סליחה ומחילה, והודו לנציגיהם ולבית המשפט על דרך ניהול המשפט ועל הזמן שהושקע.

דין והכרעה: גניבה בהידורה

טרם אכבד לרכיבי תיקון 113, כמקובל, מצאתי ראשית להתייחס לטענתה של עו"ד פרייזלר.

אינני סבור, ואינני שותף, לתחושתה כי התביעה נהגה בחוסר תום לב בעתירתה העונשית. אדרבא, בימים טרופים אלה, מוטב להיזהר מהטחת אשמה כזו, לו דעתי נשמעת.

יחד עם זאת, אני סבור כי ייתכן ויש קושי במתחמיה של התביעה, בהינתן הסדר הטיעון.

לגבי דידי, ספק אם ניתן להודיע בעת הצגת הסדר כי התביעה תדרוש X חודשי מאסר בפועל לנאשם פלוני, ואזי לטעון למתחם עונשי שבו אותו X אינו אלא הרף התחתון.

מהלך כגון זה, דומני שאינו עולה בקנה אחד עם הוראותיו ורוחו של תיקון 113 לחוק העונשין, לפיו שומא על הצדדים להניח בפני בית המשפט מתחם עונשי, שכשמו כן הוא, בו יכול בית המשפט ללכת אנה ואנה, ימינה ושמאלה, צפונה או

דרומה, ו"לדקור" עם סיכה, את העונש המתאים לאותו נאשם במתחם העונשי.

כאשר באה התביעה ומצהירה מראש כי תבקש X חודשי מאסר, ולאחר מכן היא טוענת כי המתחם העונשי מתחיל באותו מספר, ומתוך הנחה שהיא סבורה שבאמת ובתמים המתחם העונשי הראוי על פי הדין והפסיקה הוא כזה, הרי שהיא משתקת את בית המשפט, מונעת ממנו להחליט בתוך מתחם עונשי אמיתי, והיא כאילו מורה לו - "זה העונש, ואין בלתו".

שורה תחתונה, ספק אם ניתן, לפי תיקון 113, להגיע להסדר טיעון כגון דא, ולטעון למתחם עונשי שאינו מותר מתחם של ממש, אם בכלל, לבית המשפט. אך למען הסר ספק, אומר שוב, אם טעתה כך התביעה, ואם אכן נכונה גישה כי מדובר במהלך שאינו עולה בקנה אחד עם תיקון 113, הרי שאין לבלבל מהלך כזה עם חוסר תום לב; תהום פעורה בין חוסר תום לב לבין התנהלותה של התביעה בתיק זה.

למען הסר ספק, גם העדר אבחנה בין הנאשמים, חרף מספר עבירות שונה, אינו מצביע בהכרח על חוסר תום לב; מותר לתביעה לגרוס שאין היא רוצה לעסוק במה שנתפס בעיניה כדקדוקי עניות, בנסיבות העניין, ולבקש מתחם זה עבור כל בני החבורה. אם נכון הדבר אם לאו, על כך בהמשך, אולם שוב - אין בכך שמץ של חוסר תום לב.

לאחר ששמתי בצד ענין זה, ניתן לעבור לשלב הבא, לקבוע את המתחם העונשי המתאים במקרה דנא.

המתחם העונשי

על הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים במעשיהם אין צורך להכביר מילים, ואין חולק כי הללו פגעו בערך הקניין, בחיי המסחר התקינים, בדגש על שוק היהלומים, וחלק הארי שבהם גם פגע בריבונות המדינה, בכך שנכנסו לישראל שלא כדין, ובענין זה אני מצטרף לגישתה של עו"ד פרייזלר, שרואה במעשה זה כמעשה חמור בפני עצמו (הנאשם שלה, כמו גם הנאשם 7, לא חטא בעבירה זו).

ייתכן כנראה עתה: אין המדובר בחבורה של תיירים שבערב אחד, בסוף בילוי בארץ הקודש, החליטו לגנוב בקבוק של יסקי ממרכול. מדובר בשביעייה שתכננה, עוד בקולומביה הרחוקה (איך הגיע לשמעם התערוכה במתחם הבורסה הרמת גני - רק אלוהים יודע), ולשם כך קשרו קשר, ביצעו פעולות, אם בעולם האמיתי ואם בעולם הוירטואלי, קמו ועזבו אישה וילדים, ויצאו לדרך, מצוידים בהסוואה בדמות שתי נשים ששימשו כתפאורה, ועוד כהנה וכהנה.

רוצה לומר, שרכיב "התכנון שקדם לביצוע העבירה", הוא רכיב יוצא מן הכלל בנסיבות פרשה זו, רכיב המדבר לחומרה, נגד הנאשמים.

אני דוחה את טענת ההגנה, שדיברה על העדר תכנון, לאור העובדה שהנאשמים פגשו בפרייזלר ובדוכנו באקראי, ולמעשה

כאילו "זכו בג'קפוט" עת "הרימו" את המזוודה הנכונה; נכון הוא שהמזוודה אכן נגנבה באקראי (אולי בעת שצרו הנאשמים סביב פריי הם הצליחו להבחין בתוכנה), אולם אין בכך ולא כלום לענין התכנון. מי שמגיע מקולומביה הרחוקה לתערוכה רמת גנית, שעניינה יהלומים, מוטב לא יטען כי לא קדם תכנון לגניבה שביצע באותה תערוכה.

רכיב האקראיות בפעולתם של הנאשמים הוא אפסי כמעט; ודוק, לו היתה המזוודה מתגלה כמכילה ספר תנ"ך וסנדוויץ של הגב' פריי, מן הסתם היו המשיבים חוזרים לתערוכה עד אשר היו מוצאים את מבוקשם.

חלקו היחסי של כל נאשם ונאשם: כפי התביעה, אף אני סבור כי במבט ממעוף הציפור, על פועלם של הנאשמים, אין להבחין הרבה ביניהם, שהרי כולם הגיעו מקולומביה הרחוקה, לרמת גן ויהלומיה, על מנת לממש את מזימתם. העובדה שפלוני או אלמוני הגיעו עם דרכונם שלהם, אינה משנה הרבה, ונכון שהללו, הנאשמים 6 ו-7, לא גנבו את גבולה של המדינה בצורה בלתי חוקית, אלא הגיעו לבצע עבירות פליליות עם דרכון אותנטי.

הגם שאני מבין אפוא את גישתה של התביעה, בכל זאת, סבורני כי גם במכלול הנסיבות והעבירות, לפגיעה בריבונותה של מדינה על דרך של כניסה לגבולותיה באופן בלתי חוקי, יש משמעות, והעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, יש לה השלכה - גם אם מתונה - על המתחמים השונים, בין העבריינים שהגיעו ארצה עם דרכון חוקי, לבין העבריינים שהגיעו ארצה עם דרכון מזויף.

הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה הוא נזק חמור, של מאות אלפי שקלים, ולולא פעילותה המהירה ויוצאת הדופן של גורמי אכיפת החוק השונים - השמיים היו נופלים על ראשו של פריי, הקורבן.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה, עם זאת, הוא שולי, שכן כל היהלומים כולם הוחזרו, וההגנה הסכימה להחזיר גם את הכספים שנתפסו במזוודה, באדיבותם.

קשה להרחיב על הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את עבירה, אולם בכל זאת אומר, כי לא נוהלו הוכחות ולא שמעתי את הנאשמים, אולם לבית המשפט יש כבר אי אלו שעות בהן בילה עם הנאשמים, והיום גם שמע כל אחד ואחד מהם, אומר את מילתו האחרונה לעונש.

אומר עתה, ובזהירות, שהתרשמתי כי לא מדובר ב"השביעיה של אושן", או כל שביעיה אחרת שעולה בקנה אחד עם סרטי פשע של גניבות מתוכננות. נכון הוא, שכפי שנקבע, היה כאן תכנון, היה אף ביצוע מוצלח, אולם מהתנהלותם של הנאשמים בבית המשפט, מהדרך בה כל אחד מהם אוזח בתמונות ילדיו, מהנימוס בו נהגו בבית המשפט, בלוחמי נחשון, בבאי כוחם ובמתורגמנית, עולה הרושם שלא מדובר בעבריינים בני עבריינים. גם עברם הפלילי של הנאשמים, לרובם אין, ולאלה שלכאורה יש (עיון בתע/1-3 מגלה שאו שמדובר בעבירות קלות, שנגזר עליהן עונש של חודש וחצי, או שמדובר בעונשים שאבד עליהם הכלח ומרחפת מעל חלקם סכנת התיישנות) - מלמדת שאין המדובר בכרישי עבירות רכוש, רוסלן פרנקלים שהולכים ברחבי הארץ ובעולם, עוקצים את הזולת, מבלי למעט ממעשיהם כמתואר לעיל.

עמדתי על דברים אלו, שכן הנאשמים סיפרו על הסיבות שהביאו אותם לבצע את שביצעו, עמדו על המצב הכלכלי הקשה בארצם, על האלימות שם, ונדמה לי שבדבריהם אלה ניתן למצוא את הסיבה לביצוע העבירות.

עיינתי בפסיקה שהגישו לי הצדדים, ולמען האמת לא מצאתי בה משענת לטובת גזר דין זה.

איני בא חלילה טרוניה כלפי הצדדים, שכן כתב האישום כאן מפרט עלילה שאינה נפוצה, וקשה למצוא פסיקה דומה, או אפילו קרובה.

ההגנה הגישה פסיקה, בכל זאת, אולם כאמור, לא אוכל ללמוד ממנה למתחם העונשי הדרוש; כך למשל בענין אחד, דובר על פלוני שמצא למעשה שקית יהלומים, בשווי של מעל חצי מליון דולר, אולם נגזר עליו עונש קל, הגם שהורשע בגניבה בנסיבות מיוחדות, מכיוון שדובר באומלל שהגיע ארצה ללוות את אביו חולה הסרטן לטיפול רפואי, ובאקראי, בעמדת צ'יינג', מצא את אותה שקית, רק כדי למצוא עצמו בהמשך על ספסל הנאשמים, כשאביו הלך לעולמו בין לבין.

אין, בין אותו אזרבייג'אני אומלל שמקלל את יומו של מציאת אותה שקית יהלומים, לבין הקולומביאניים שתכננו מראש לבוא ארצה ולגנוב יהלומים - דבר וחצי דבר (ת"פ 40085-05-18).

גם מפרשת מזל חיים, לא ניתן ללמוד הרבה לענייננו, חוץ מהעובדה שגם שם גנבה יהלומים בסך של מעלה מ 100 אלף דולר; בית המשפט גזר על אותה גנבת עונש קל ביותר, אותה ביקשה ההגנה לאמץ גם כאן, אולם שם דובר לא רק באזרחית ישראלית, אלא גזר דין שניתן ביחס לעבירה שבוצעה לא פחות מעשר שנים קודם לכן, ואיך זיל גמור.

מן הראוי לציין, כי לא מצאתי לקבוע מתחמי ענישה כפי הצעת ב"כ הנאשמים, מי יותר מי פחות, שכן מתחמי הענישה שהציעה ההגנה אינם מגלמים לא רק את התכנון ואת הביצוע המוצלח, אלא גם ענין חשוב נוסף, והוא קשור לכך שמדובר בתופעה הנקראת "תיירות עבריינית". בית המשפט המחוזי בתל אביב התייחס כבר לתופעה זו, וקבע כי יש לקבוע ענישה שתהדהד גם בארץ המוצא, על מנת להרתיע "תיירים" נוספים מלהגיע ארצה במגמה זו (עפ"ג (תל אביב) 40352-10-15, מדינת ישראל נגד קסטרו, פורסם ביום 25.11.15).

סוף דבר אפוא, שלאחר שהבאתי בחשבון את כל הנתונים דלעיל, באתי לכלל מסקנה כי המתחם העונשי ביחס לנאשמים 1-4, הנאשמים בכל רשימת העבירות שפורטו ברישא לגזר דין זה, עומד על 22 חודשי מאסר בפועל ועד 40 כאלה.

ביחס לנאשמים 5-7, להם עבירה אחת פחות, אם המדובר בכניסה לישראל שלא כחוק (הנאשמים 6-7 נכנסו לארץ כדין) או אם מדובר בעבירה של קבלת דבר במרמה (הנאשם 5 לא קיבל תג אישור כניסה לתערוכה, אף לא נכנס אליה), אני מאבחן, כאמור - אך קמעה, וקובע מתחם עונשי שנע בין 19 חודשי מאסר בפועל ועד 40 חודשי מאסר בפועל.

ומן הכלל אל הפרט, מן המתחם העונשי אל העונש.

כאן, הדרך קצרה מאוד, וכך גם ההנמקה, שכן התביעה עתרה מראש לעונש שיעמוד בבסיס המתחם, ברף הנמוך לו.

על כן, איני מוצא מקום להרחיב את הדיבור על הקושי המיוחד שיש לקולומביאניים בבית האסורים הישראלי (הגם שאיש לא הבטיח להם בית סוהר קולומביאני, ומראש ידעו לאיזו קלחת הם מכניסים את ראשם), ולא על העדר העבר הפלילי של רובם, מה עוד שלאחרים אין העבר מכביד, וממילא התביעה לא ביקשה לאבחן ביניהם על רקע זה, וגם מיותר להרחיב את הדיבור על הפן ההומינטרי, כאשר ברור שהנאשמים, גם אם עבריינים המה, יש להם אמא ואישה, ילדים ומשפחה, והגעגועים נשקפים מעיניהם.

לא הרחבתי הרבה על כל אלה, שכן כאמור, על עצם מיקומם של כל הנאשמים ברף התחתון - אין הצדדים חלוקים.

אוסף רק, את המובן מאליו, שגם בעיני בית המשפט, העובדה שהנאשמים לקחו אחריות על מעשיהם, הודו, הביעו חרטה, חסכו זמן שיפוטי יקר, כל אלה מחייבים הליכה לקראתם.

סוף דבר אפוא, שאני גוזר על הנאשמים 1-4 את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 22 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרם מיום 29.1.19.

ב. מאסר למשך שנה אחת, אולם הנאשמים לא ישאו בעונש זה אלא אם יעברו תוך 36 חודשים מיום שחרורם את העבירות בהן הורשעו במסגרת פרשה זו, למעט עבירה של כניסה לישראל שאז תקופת המאסר תעמוד על 6 חודשים בלבד.

ג. אני ער לכך שמצבם הכלכלי של הנאשמים הוא בכי רע, ענין המסביר הגעתם לישראל. יחד עם זאת, פטור בלא כלום אי אפשר, ועל כן אני קובע כי כל אחד מהנאשמים יפצה את המתלונן, עד תביעה מספר 2, בסך של 1500 ₪. בהעדר עתירה מצד התביעה, הגם שמדובר בעבירות כלכליות, איני קובע קנס.

אני גוזר על הנאשמים 5-7 את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 19 חודשים, בניכוי ימי מעצרם מיום 29.1.19.

ב. מאסר למשך שנה אחת, אולם הנאשמים לא ישאו בעונש זה אלא אם יעברו תוך 36 חודשים מיום שחרורם את העבירות בהן הורשעו במסגרת פרשה זו, למעט עבירה של כניסה לישראל שאז תקופת המאסר תעמוד על 6 חודשים

בלבד.

ג. אני ער לכך שמצבם הכלכלי של הנאשמים הוא בכי רע, ענין המסביר הגעתם לישראל. יחד עם זאת, פטור בלא כלום אי אפשר, ועל כן אני קובע כי כל אחד מהנאשמים יפצה את המתלונן, עד תביעה מספר 2, בסך של 1500 ₪. בהעדר עתירה מצד התביעה, הגם שמדובר בעבירות כלכליות, איני קובע קנס.

סך של 5000 דולר, 1000 דולר ועוד 1000 שטרלינג שנתפסו אצל הנאשמים - יוחזרו למתלונן. יתר הכספים יוחזרו לנאשמים.

אני קובע כי הצו הזמני שניתן ע"י כבוד השופט גיא אבנון ביום 31.1.19 - יעמוד על כנו ויהפוך קבוע, מן הטעמים הנכוחיים המנויים בצו הזה, שלא נס ליחם ולא פג תוקפם.

כל המוצגים שאין מניעה מבחינת הדין להשיבם לידי הנאשמים - יוחזרו לידיהם.

בשולי הדברים אני מבקש להודות לגב' אניטה גרוסטיין, מתורגמנית בית המשפט על עבודה קשה מאוד, מול שבעה נאשמים וסנגוריהם, שבוצעה על הצד הטוב ביותר.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום א' חשוון תש"פ, 30/10/2019 במעמד הנוכחים.

שמאי בקר, שופט

הוקלדעלידיהגרבווקשיש